ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സ്വാമികൾ

(ലഘു ജീവചരിത്രം)

യാമിനീദേവി.

വില—25 പൈസ.

PRINTED AT THE PRESS RAMSES,

TRIVANDRUM.

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സ്വാമികൾ

(ലഘു ജീവചരിത്രം)

ബ്രഹ്മശ്രീ വിദ്യാധിരാജ തീർത്ഥപാദ ("ചട്ടമ്പി") സ്വാമി തിരുവടികൾ 1853 ആഗസ്റ്റ് മാസം 25-ാം തീയതി (കൊ. വ. 1029 ചിങ്ങം 11-ാംനു- വ്യാഴാഴ്ച) തിരുവനന്തപുരം നഗരത്തിലുള്ള കണ്ണമ്മൂല എന്ന സ്ഥലത്തു താമരശ്ശേരി ഇല്ലത്ത് വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിയുടെയും ഉള്ളൂർക്കോട്ട് വീട്ടിൽ നങ്ങമ്മപ്പിള്ള എന്ന മഹതിയുടെയും പ്രഥമ സന്താനമായി ജനിച്ചു. അയ്യപ്പൻ എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിനു ഔപചാരികമായി നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ടതെങ്കിലും കുഞ്ഞൻപിള്ള എന്ന പേരിലാണ് കുട്ടിക്കാലം മുതലേ അറിഞ്ഞുപോന്നത്. വീട്ടിലെ ദാരിദ്ര്യംമൂലം വിദ്യാലയത്തിൽ ചേർന്നു പഠിക്കാൻ ആദ്യകാലത്തു സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം മലയാളം, സംസ്കൃതം, തമിഴ് എന്നീ ഭാഷകളിലും ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലും നല്ല അവഗാഹം നേടി.

ചെറിയ കുട്ടി ആയിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ കുഞ്ഞൻപിള്ള വീട്ടിനടുത്തുള്ള ഒരു ദേവീക്ഷേത്രത്തിൽ മാലകെട്ടി കൊടുക്കുന്ന ജോലിയിൽ നിയമിതനായി. ആ ദേവാലയത്തിൽ ദർശനത്തിനു വന്നുചേർന്ന ഒരു സന്യാസിയെ യദൃച്ഛയാ കണ്ടുമുട്ടുവാനും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു "ബാലാസുബ്രഹ്മണ്യ" മന്ത്രോപദേശം വാങ്ങുവാനും ആ ബാലനു സാധിച്ചു. അന്ന് അദ്ദേ

ഹത്തിന്‌ ഏകദേശം 13–14 വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നു. ഈ മന്ത്രം അക്ഷരലക്ഷം ജപിച്ചു സിദ്ധിവരുത്തിയതോടുകൂടിയാണ്‌ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതക്രമത്തിന്‌ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു മാററം സംഭവിച്ചതും 'ഷണ്മുഖദാസൻ' എന്ന നാമധേയം ലഭിക്കാൻ ഇടയാക്കിയതും ഈ മന്ത്രോപാസന തന്നെ.

പതിനഞ്ചു വയസ്സിൽ, ഏതാണ്ട്‌ ആറുമാസക്കാലത്തേക്ക്‌, പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ളആശാൻ എന്ന പണ്ഡിതന്റെ പാഠശാലയിൽ ചേർന്നു സംഗീതം പഠിക്കുവാൻ ഇടയായി. അക്കാലത്ത്‌ ആ വിദ്യാലയത്തിലെ 'ചട്ടമ്പിള്ള' അഥവാ 'ചട്ടമ്പി' ('മോണിട്ടർ' എന്നും 'ക്ലാസ്‌ ലീഡർ' എന്നും ഇപ്പോൾ വിളിക്കപ്പെടുന്ന ജോലി) ആയിരുന്നതുകൊണ്ട്‌, 'കുഞ്ഞൻപിള്ളച്ചട്ടമ്പി' എന്ന സ്ഥിരമായ ഒരു അഭിധാനം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു.

വീട്ടിലെ പട്ടിണികൊണ്ട്‌ പാഠശാലാവിദ്യാഭ്യാസം നേരത്തെ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ദാരിദ്ര്യശമനത്തിനായി കുറച്ചുകാലം കൂലിപ്പണിക്കാരനായും പിന്നീട്‌ 'കൊല്ലൂർമഠം' എന്ന ആഢ്യബ്രാഹ്മണ ഗൃഹത്തിലെ കണക്കെഴുത്തുകാരനായും ജോലിചെയ്തു.

ഏതാണ്ട്‌ 16–17 വയസ്സു പ്രായമുള്ളപ്പോൾ മാതൃസഹോദരീപുത്രനായ കൃഷ്ണപിള്ള എന്ന ജ്യേഷ്ഠനോടൊപ്പം നെയ്യാററിൻകര എന്ന സ്ഥലത്തു പോകുവാനും അവിടെ ആധാരമെഴുത്തുകാരനായി ജോലിചെയ്യുവാനും ഇടയായി. ഭൂതപ്പാണ്ടിയിലും കുറച്ചുകാലം ഈ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു പക്ഷെ ആ സ്ഥലത്തെ കാലാവസ്ഥ രസിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം താമസിയാതെ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കുതന്നെ മടങ്ങിപ്പോന്നു. അതിനുശേഷം കുറച്ചുനാൾ ഒരു വക്കീലിന്റെ ഗുമസ്തനായും പിന്നീട്‌ അൽപകാലം ഹജൂർ കച്ചേരിയിൽ

(ഇപ്പോഴത്തെ 'സെക്രട്ടേറിയററ്') അക്കൗണ്ടൻറ് ആയും ജോലിനോക്കി. ഒരു മേലുദ്യോഗസ്ഥൻെറ ഔദ്ധത്യം സഹി ക്കാൻ വയ്യാതെയാണ് ഈ രണ്ടാമത്തെ ജോലി രാജി കൊടുത്തതു്

അക്കാലത്തു് പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ നടത്തി വന്നിരുന്ന 'ജ്ഞാനപ്രജാഗരം' എന്ന സത്സംഗസഭയിൽ വച്ചു് 'തൈക്കാട്ടു് അയ്യാസ്വാമി' എന്ന പ്രസിദ്ധ യോഗി യുമായി പരിചയപ്പെട്ടു് യോഗമുറകളെല്ലാം അഭ്യസിക്കു വാൻ സാധിച്ചു. രാജകീയ വിദ്യാലയത്തിലെ ദ്രാവിഡ ഭാഷാദ്ധ്യാപകനായ 'സ്വാമിനാഥദേശികരു' മായുള്ള പരിച യത്തിൽ തമിഴിലെ വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അവഗാഢമായി പഠിക്കുന്നതിനും സന്ദർഭം കിട്ടി.

കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു് ഏകദേശം 24 വയസ്സു പ്രായമുള്ള പ്പോൾ തിരുവനന്തപുരത്തെ നവരാത്രി വിദ്വൽ സദസ്സിൽ പങ്കെടുക്കാൻ എത്തിച്ചേർന്ന 'സുബ്ബാജടാപാഠികൾ' എന്ന മഹാപണ്ഡിതൻമായി പരിചയപ്പെടുവാനിടയായി. ഈ പരിചയം സാമാന്യം ദീർഘമായ ഒരു ഗുരുശിഷ്യ ബന്ധത്തി ലാണു കലാശിച്ചതു്. ജടാപാഠികൾ ബുദ്ധിമാനായ ആ യുവാ വിനെ ജന്മസ്ഥലമായ തമിഴ്നാട്ടിലെ 'കല്ലിടൈക്കുറിച്ചി' എന്ന ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി, മൂന്നു വഷ്ക്കാലം അന്തേവാസിയായി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചു. സംസ്കൃത ത്തിലും തമിഴിലുമുള്ള അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ആ യുവാവു് ഇക്കാലംകൊണ്ടു് പഠിച്ചുതീത്തു

കല്ലിടൈക്കുറിച്ചിയിൽ നിന്നു വിട്ടുപോന്ന ഷണ്മുഖദാ സൻ കുറച്ചു മാസക്കാലം ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ മുഴുവൻ ചുററി സഞ്ചരിച്ചു് അനേകം പുണ്യതീത്ഥങ്ങൾ സന്ദശിക്കയും പലേ മഹാത്മാക്കളോടും അനുഗ്രഹം വാങ്ങുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചു

കാലം പണ്ഡിതവരേണ്യനായ ഒരു മുസ്ലീംതങ്ങളുമായി സഹവസിച്ച് മാഹമ്മദ മതത്തെപ്പററി കൂലങ്കഷമായി പഠിച്ചു. [പില്ക്കാലത്തു് പല മുഹമ്മദീയരെയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തത്തക്ക രീതിയിൽ ഇസ്ലാമിലുള്ള നിഷ്കൃഷ്ടജ്ഞാനവും ആ മതത്തെപ്പററിയുള്ള ബഹുമാനാദരങ്ങളും അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്] അക്കാലത്തുതന്നെ അൽപനാൾ മരുത്വാമലയിൽ താമസിച്ച് 'ആത്മാനന്ദകുമാരവേലു' എന്ന യോഗീശ്വരനിൽനിന്നു് യോഗശാസ്ത്രത്തിലെ ഉപരിമുറകൾ അഭ്യസിക്കുകയുണ്ടായി.

ഏകദേശം 27–28 വയസ്സു പ്രായമുള്ളപ്പോഴാണു് അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തു മടങ്ങിയെത്തിയതു്. ഇതിനു് അൽപകാലത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മാതാവു് ദിവംഗതയായി. അമ്മയുടെ മരണശയ്യക്കരികിൽ നിസ്തുല്യം ശുശ്രൂഷകനായി വർത്തിച്ചിരുന്ന ആ പുത്രൻ മാതൃവിയോഗത്തിനു ശേഷം 'ഇനി ഈ വീടുമായുള്ള ബന്ധം ഞാൻ വിടുർത്തിയിരിക്കുന്നു' എന്നു് പ്രഖ്യാപിച്ച് ആ ഗൃഹം വിട്ടുകയും പിന്നീടൊരിക്കലും അവിടെ കാൽകുത്താതിരിക്കുകയുമാണു ചെയ്തതു്.

ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ലഭിച്ചെങ്കിലും ആത്മജ്ഞാനം ലഭിച്ചു കഴിയായ്കയാൽ വ്യഥിതനായ ആ യുവാവു് മാതൃചരമാനന്തരം വീണ്ടും സന്യാസഗുരുവിനെ തേടി ദേശാടനം ആരംഭിച്ചു (അദ്ദേഹത്തിനു് അന്നു് ഏകദേശം 28 വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നു.) യദൃച്ഛയാ കന്യാകുമാരി ജില്ലയിലുള്ള 'വടിവീശ്വരം' എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ വച്ച് പ്രാകൃതവേഷധാരിയും ഏതാണ്ടു് ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ തോന്നിക്കുന്നവനുമായ ഒരു അവധൂതനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിനും സംസാരബന്ധവിച്ഛേദകമായ ആത്മജ്ഞാനം നേടുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു.

ജ്ഞാനോദയത്തിൻശേഷം അടുത്ത ഒന്നു രണ്ടു വർഷക്കാലം മിക്കവാറും തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയിലെ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരു സഞ്ചാരി എന്ന നിലയിലാണ് സ്വാമികൾ ചിലവഴിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന് ഏതാണ്ട് 30 വയസ്സുപ്രായമുള്ളപ്പോൾ അണിയൂർക്ഷേത്രത്തിൽവച്ച് ചെമ്പഴന്തിക്കാരനായ 'നാണുആശാൻ' എന്ന യുവാവ് അദ്ദേഹത്തെ സമീപിക്കുകയും ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ഏതാണ്ടു മൂന്നു നാലു വർഷക്കാലം അവർ രാമലക്ഷ്മണന്മാരെപ്പോലെ സന്തതസഹചാരികളായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. സ്വാമികൾ ആദ്യം മന്ത്രോപദേശവും പിന്നീട് ജ്ഞാനോപദേശവും നല്കി, നാണു ആശാനെ നാം ഇന്ന് അറിയുന്ന നാരായണഗുരുവായി മാററിത്തീർത്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

പ്രഥമശിഷ്യൻ ലബ്ധജ്ഞാനനായി വേർപെട്ടു പോയതിനുശേഷമാണ് സ്വാമികൾ തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിൻെറ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കും കൊച്ചി രാജ്യത്തിലേക്കും സഞ്ചാരം ആരംഭിച്ചത്. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് ഏകദേശം 35 വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഏററമാനൂർ പ്രദേശത്തു വച്ച് 'സർപ്പസന്തതികളേ! പാപികളേ!' എന്നു ആക്രോശിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ച് 'സനാതന ധർമ്മത്തെ ഉടൻ പരിത്യജിച്ച് ക്രിസ്തുവിൽ അഭയം തേടിയില്ലെങ്കിൽ നിത്യനരകത്തിൽ വീണുപോകും' എന്നു ഭയപ്പെടുത്തിയ ഒരു പാതിരിക്കു മറുപടിയായി 'ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം' എന്ന ഗ്രന്ഥം എഴുതിയതു ഇക്കാലത്താണ്. കാളിയാങ്കൽ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള, കരുവാകൃഷ്ണനാശാൻ എന്ന രണ്ടു ഗൃഹസ്ഥ ശിഷ്യന്മാരെ, ഏതാണ്ടു മിഷനറിമാരായി തന്നെ, സനാതന ധർമ്മസന്ദേശം പരത്തുവാനായി അദ്ദേഹം കേരളത്തിൻെറ പല ഭാഗങ്ങളിൽ അയച്ചു.

സ്വാമികൾക്കു് ഏതാണ്ടു 34 വയസ്സു പ്രായമുള്ളപ്പോൾ, എറണാകുളത്തുവച്ചു്, (അദ്ദേഹത്തിനെക്കാൾ പത്തു വയസ്സിനു പ്രായക്കുറവുള്ള) വിവേകാനന്ദസ്വാമിയുമായി ഒരു സമാഗമം ഉണ്ടായി. വിവേകാനന്ദന്റെ അഭിലാഷപ്രകാരം 'ചിന്മുദ്ര'യുടെ രഹസ്യതത്വം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തതു് ഈ സന്ദർഭത്തിലാണു്. കേരളത്തിൽ താൻ കണ്ട 'ഒരേയൊരു പരിണതപ്രജ്ഞൻ' എന്നു് വിവേകാനന്ദസ്വാമി ശ്രീ വിദ്യാധിരാജസ്വാമികളെപ്പററിയും, വിവേകാനന്ദൻ 'വായ് തുറന്നാൽ മണൽത്തരി പോലും മധുരിച്ചുപോകും' എന്നു് പരമഭട്ടാരകസ്വാമികൾ അദ്ദേഹത്തെപ്പററിയും അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

മൂവാററുപുഴയിൽ വച്ചു് മാറാടി ഗ്രാമക്കാരനായ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള എന്ന മഹാബുദ്ധിമാനായ ഒരു ബാലൻ സ്വാമികളുമായി പരിചയപ്പെട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യത്വം നേടുകയുണ്ടായി. ശ്രീ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ എന്ന പേരിൽ പിൽകാലത്തു് ഭാരതത്തിനു പുറത്തുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ പോലും പ്രശസ്തി നേടിയ മഹാപുരുഷൻ ഇദ്ദേഹമാണു്.

വിദ്യാധിരാജസ്വാമികൾ ഈ കാലഘട്ടം മുഴുവൻ നിസ്തന്ദ്രമായി തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി രാജ്യങ്ങളിൽ എമ്പാടും സഞ്ചരിച്ചു് ഹൈന്ദവ ജനതയ്ക്കു് ആധ്യാത്മിക പ്രബുദ്ധത വരുത്തുന്നതിനു വേണ്ടിയും ജാതിചിന്ത, അന്ധമായ ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അനാചാരങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടിയും അശ്രാന്തമായി പരിശ്രമിച്ചു പോന്നു. ആധ്യാത്മികശാസ്ത്രം അഭ്യസിക്കുന്നതിനുപോലും ജാതിബ്രാഹ്മണർക്കുമാത്രമേ അർഹതയുള്ളു എന്നെല്ലാമുള്ള മൂഢവിശ്വാസങ്ങളെ കടപുഴക്കി എറിയുവാനും, അബ്രാഹ്മണരായ ഹിന്ദു

ക്കളെ ആത്മബോധത്തിന്റെ ഔന്നത്യങ്ങളിലേക്കു ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രച്ഛന്നമായ ആനുകൂല്യത്തോടുകൂടി സനാതന ധർമ്മത്തെപ്പററി ദുഷ് പ്രചരണങ്ങൾ നടത്തി പാവപ്പെട്ട ഹിന്ദുക്കളെ കബളിപ്പിച്ചു മതപരിവർത്തനം നടത്തുന്ന ചില മിഷ്യനറിമാരുടെ ഏർപ്പാടിനെ ഉന്മൂലനം ചെയ്‌വാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

സ്വാമികൾക്ക് ഏതാണ്ട് 47 വയസ്സു പ്രായമുള്ളപ്പോൾ പറവൂരിൽവച്ച് നാരായണ നാമധാരിയായ മറെറാരു ബാലൻ അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ച് ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു. ശ്രീ തീർത്ഥപാദ പരമഹംസ സ്വാമികൾ എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച മഹാപുരുഷനാണ് ഇദ്ദേഹം. തിരുവല്ലാതാലൂക്കിലെ എഴുമററൂരിലും കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിതാലൂക്കിലെ വാഴൂരിലും ഉള്ള തീർത്ഥപാദാശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചതു് ഈ പുണ്യപുരുഷനാണ്.

തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കു കിഴക്ക് പുത്തൻകുരിശിലുള്ള പരമഭട്ടാരാശ്രമത്തിന്റെ പരമഗുരുവായിരുന്ന ശ്രീ രാമാനന്ദതീർത്ഥപാദ സ്വാമികൾ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറെറാരു ശിഷ്യൻ. പറമ്പാത്തു രാമൻപിള്ള എന്ന ഗൃഹസ്ഥശിഷ്യനാണ് പിന്നീട് രാമാനന്ദതീർത്ഥപാദർ എന്ന നാമധേയത്തിൽ സന്യാസം സ്വീകരിച്ചതു്. നൂറു വയസ്സിലേറെ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ ഈ മഹാത്മാവാണ് ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സ്വാമികളുടെ നേരിട്ടുള്ള ശിഷ്യന്മാരിൽ ഏററവും സമീപകാലത്തുവരെ ഇഹലോകത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മഹദ് വ്യക്തി.

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജനു് സന്യാസ ശിഷ്യന്മാർക്കു പുറമെ അനേകം ഗൃഹസ്ഥശിഷ്യന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗൃഹസ്ഥന്മാരോടു ഗാർഹസ്ഥ്യം തന്നെ നിയമ പൂർവ്വകമായും ധാർമ്മികമായും നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുക എന്നല്ലാതെ, കാണുന്ന

വർക്കൊക്കെ കാഷായവും കമണ്ഡലുവും നല്കി സന്യസിപ്പിക്കുന്ന സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിനു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൊച്ചുകുട്ടികളുമായി ചേർന്നു് എത്രസമയം വേണമെങ്കിലും കുട്ടിക്കളികളിൽതന്നെ മുഴുകുകയും കുടുംബിനിമാരുമായി പാചകകലയെയും വീട്ടുഭരണത്തെയും പററി ആധികാരികമായി മണിക്കൂറുകളോളം സംസാരിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വാമികളെ കണ്ടാൽ വേദാന്തവാരാന്നിധി മുഴുവൻ ആചമനം ചെയ്ത ശ്രീവിദ്യാധിരാജ തീർത്ഥപാദർതന്നെയാണതു് എന്നു് ആരും വിശ്വസിക്കുമായിരുന്നില്ല.

സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്തു് ഈ രണ്ടു കലകളിൽ അദ്വിതീയമായ വാസനയും അഭ്യാസനൈപുണ്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. വീണ, മൃദംഗം, ഗഞ്ചിറ, ചെണ്ട ഇടങ്ങിയ വാദ്യങ്ങളിലാകട്ടെ, അവയുടെ പ്രയോഗം മാത്രം തൊഴിലാക്കിയിട്ടുള്ളവക്കുപോലും അത്ഭുതം ജനിപ്പിക്കുന്ന പാടവം അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. സ്വാമികളുടെ ജ്ഞാനോപദേശം ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യമോ സന്നദ്ധതയോ ഇല്ലാത്ത പല വ്യക്തികളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അത്യുജ്ജ്വലവും സുവർണ്ണകോമളവുമായ ആകാരഭംഗി മാത്രം ദർശിച്ചോ, മനോമോഹനമായ സംഗീതാലാപമോ വീണവായനയോ ശ്രവിച്ചോ, വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലോ ജോതിഃശാസ്ത്രത്തിലോ ഉള്ള അവിശ്വസനീയമായ പാണ്ഡിത്യം കണ്ടു് അത്ഭുതപ്പെട്ടോ മാത്രം ആകൃഷ്ടരായി ഭക്തന്മാരായിത്തീന്ന കഥകളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

അത്ഭുതകരങ്ങളായ അനേകം സിദ്ധികൾ അദ്ദേഹത്തിനു് വശമായിരുന്നു എന്നാൽ അവയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു് ദ്രഷ്ടാക്കളെ വിഭ്രമിപ്പിക്കുവാനോ ലോകത്തിൻെറ ആദരാഞ്ജലികൾ നേടുവാനോ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ആഗ്രഹിച്ചില്ല. എന്നാൽ കാക്ക, പട്ടി, ഉറുമ്പു് ഇടങ്ങിയ സാധാരണ ജന്തുക്കളും

പാമ്പ്, പുലി, കരടി തുടങ്ങിയ വന്യമൃഗങ്ങളും പലപ്പോഴും സ്വാമി വിളിച്ചാലുടൻ ശാന്തമായി അടുത്തു വന്നിരുന്നു, ബഹുമാനം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ അതേപടി അനുവർത്തിക്കുന്നതും കണ്ട് പലരും അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചില ഉത്തമ ഭക്തന്മാരുടെ നിർബ്ബന്ധപ്രകാരം, വെറും ലീലയായി, ചില അത്ഭുത സിദ്ധികൾ അദ്ദേഹം വല്ലപ്പോഴും കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

പരമഭട്ടാരക സ്വാമികൾ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുകയുണ്ടായെങ്കിലും പണം കൈകൊണ്ടു തൊടുകയില്ല എന്നുള്ള നിർബ്ബന്ധം നിമിത്തവും പണക്കാരുടെ ഔദാര്യം സ്വീകരിപ്പാനുള്ള വൈമനസ്യം നിമിത്തവും സ്വന്തം ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നടപടി സ്വീകരിച്ചില്ല. എന്നിരുന്നാലും കേരളീയരുടെ ഭാഗ്യാതിരേകം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില കൃതികൾ—മിക്കവയും അപൂർണ്ണരൂപത്തിലാണെങ്കിലും — പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ പരമപ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നവ—(1) അദ്വൈത ചിന്താ പദ്ധതി (2) പ്രാചീന മലയാളം (3) വേദാധികാര നിരൂപണം എന്ന മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. ഏകദേശം മുക്കാൽ ശതാബ്ദക്കാലത്തിനു മുമ്പ് മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന അല്പം കൃത്രിമമായ ഗദ്യശൈലിയിലാണ് ഈ പുസ്തകങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിലും സ്വാമികളുടെ സ്വച്ഛന്ദസ്വതന്ത്രമായ ബുദ്ധി, അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യം, നിശിതവും അപഗ്രഥനാത്മകവുമായ സമീപനം, വിസ്മയകരമായ വിഷയവിശദീകരണപാടവം എന്നിവക്കെല്ലാം ഉന്നതോദാഹരണങ്ങളാണ് അവ. പ്രാചീനമലയാളവും വേദാധികാര നിരൂപണവും അന്ധമായ ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വത്തിനെതിരായുള്ള യുദ്ധപ്രഖ്യാപനങ്ങളാകയാൽ, കാലഘട്ട

ത്തിന്റെ ചുവ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കൂടുതലായിട്ടുണ്ട് എന്നു പറയുന്നതിൽ തെററില്ല. എന്നാൽ അദ്വൈത ചിന്താപദ്ധതി യാകട്ടെ മനുഷ്യരാശി നിലനിൽക്കുന്ന കാലത്തോളം അനവ സാനമൂല്യമുള്ള ആദ്ധ്യാത്മിക വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കൃതിയാകയാൽ കാലദേശപരിധികഠംക്ക് അതീതമായ ഒരു മഹാഗ്രന്ഥമാകുന്നു.

1913-ാം ആണ്ടിൽ സ്വാമികളുടെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി ഒരു മഹാസംഭവമായി ആഘോഷിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. അന്ന് 32 വയസ്സു പ്രായമുള്ള പ്രിയശിഷ്യനായ തീർത്ഥപാദപര മഹംസ സ്വാമികളായിരുന്നു അതിന്റെ സൂത്രധാരൻ. നവ യൗവനയുക്തനായ ആ യതിവര്യൻ തന്റെ ഉത്സാഹപ്രകർഷം മുഴുവൻ ആ മഹോത്സവത്തെ മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. എല്ലാവിധമായ പ്രചരണങ്ങളെയും കോലാഹലങ്ങളെയും ദ്വേഷിച്ചിരുന്ന പരമഗുരുപാദരും, ആ ശിഷ്യനോടുള്ള വാത്സല്യം മാത്രം കാരണം ഷഷ്ട്യബ്ദാ ഘോഷത്തിൽ സസന്തോഷം ആദ്യവസാനം പങ്കെടുത്തു.

സ്വാമികളുടെ ശിഷ്ടകാല ജീവിതം ആഹ്ളാദൈകമയ മായിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ പരമഗുരു എന്ന സ്ഥാനം സ്വയമേവ അദ്ദേഹത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായി. ശിഷ്യപ്രശിഷ്യ ന്മാരുടെ ഒരു മഹാ പരമ്പര അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഠം തന്നെ രൂപം കൊണ്ടു. "സദ്ഗുരു" എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ നാമത്തിൽ അതിവിജ്ഞേയമായ ഒരു മാസിക ശിഷ്യന്മാർ ചേർന്നു സമാരംഭിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവി തകാലം മുഴുവനും (പിന്നീടു കുറേക്കാലത്തേക്കും കൂടി) ഭംഗി യായി നടത്തുകയും ചെയ്തു. "സദ്ഗുരുസർവ്വസ്വം" എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകഥ ഒരു സംസ്കൃത കാവ്യ മായി കാശിയിൽനിന്നു് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ "നളിനീദളഗത"മായ ജലബിന്ദുപോലെ ഇവയിലെല്ലാം

ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും ഒരേ സമയം പറയാവുന്ന ഒരു ആർഷ ജീവിതമാണു് അദ്ദേഹം നയിച്ചതു്.

1921-ാ മാണ്ടു് ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിൽ ശിഷ്യമുഖ്യനും, മഹാപണ്ഡിതനും കവീശ്വരനുമായ ശ്രീ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദ സ്വാമികൾ സമാധിയായി. പരമഭട്ടാര സ്വാമികൾ തൽ സന്ദർഭത്തിൽ അവിടെയെത്തുകയും ശിഷ്യന്റെ അപരകർമ്മ ങ്ങളിൽ താല്പര്യപൂർവ്വം പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

സ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അവസാന ഘട്ടത്തി ലാണു് യുവകേസരിയായ ശ്രീ. കമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള അദ്ദേഹ വുമായി പരിചയപ്പെട്ടതു്. വൃദ്ധനായ ഭട്ടാരക ഗുരുവും യുവാ വായ ശ്രീ ശങ്കുപ്പിള്ളയും തമ്മിൽ പിതൃപുത്ര നിർവ്വിശേഷ മായ സ്നേഹബന്ധം അങ്കുരിച്ചു. തൽഫലമായി സ്വാമികൾ കാലേകൂട്ടി ശ്രീ ശങ്കുപ്പിള്ളയുടെ ജന്മദേശത്തിന് സമീപമുള്ള 'പന്മന'യിൽ ഒരു സമാധിസ്ഥാനം കണ്ടുവയ്ക്കുകയും, സമയ മാകുമ്പോൾ അവിടെ എത്തിക്കൊള്ളാം എന്നു് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

1924-ാംമാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തിൽ തന്നെ സ്വാമികൾ മഹാസമാധിക്കു വേണ്ട തയ്യാറുകൾ എടുത്തു. തിരുവനന്തപുരം നഗരത്തിലുള്ള ശിഷ്യന്മാരോടെല്ലാം വിടവാങ്ങി ശ്രീ കമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയോടൊത്തു് കൊല്ലംവഴി പ്രാക്കുളത്തും പിന്നീടു് പന്മനയിലും എത്തി. 'ഇടവസൂര്യനെ ഞാൻ കണികാണുക യില്ല' എന്നു നേരത്തെതന്നെ ശിഷ്യന്മാരോടു പ്രവചിച്ചിരുന്ന തുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും മഹാസമാധിപ്രതീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെ പരമഗുരുവിനെ അവിടെ വന്നു കണ്ടു വണങ്ങി. ശ്രീനാരാ യണ ഗുരുസ്വാമികളും തീർത്ഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികളും ഗുരുവിനെ ദർശിക്കുവാൻ വന്നപ്പോൾ, സമാധി ദിനത്തിനു അല്പം മുൻപു്, എടുത്തതാണു് ശ്രീ നാരായണൻ വലത്തു

വംശത്തും പരമഹംസർ ഇടത്തുവശത്തും പരമഭട്ടാരക സ്വാമികൾ മദ്ധ്യത്തിലും ഇരിക്കുന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ഫോട്ടോ.

1924 ഏപ്രിൽ മാസം അവസാനത്തിൽ തന്നെ സ്വാമികൾ ഗുപ്തമായ രീതിയിലെങ്കിലും സമാധിദിനമേതെന്നു് എല്ലാവരേയും അറിയിക്കുകയുണ്ടായി. സമാധി തിരുവനന്തപുരത്തു വച്ചായിരിക്കണം എന്നും, അവരോടൊത്തു് അവിടേയ്ക്കു് എഴുന്നള്ളണമെന്നും അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് തിരുവനന്തപുരത്തുകാരായ ചില ഭക്തന്മാർ അടുത്തുകൂടിയപ്പോൾ, 'ഏതായാലും മേടം 23-ാം തീയതിയാകട്ടെ; അന്നു ഞാൻ നിശ്ചയമായി തെക്കോട്ടുവരും' എന്നു് അദ്ദേഹം അരുളിച്ചെയ്തതിന്റെ പൊരുൾ അപ്പോൾ അവർ ഗ്രഹിച്ചില്ലെങ്കിലും, ആ പ്രവചനം അങ്ങിനെ തന്നെ ഫലിച്ചു. ഇടവ സൂര്യനെ കണികാണാതെ തന്നെ, 1924 മേയ്മാസം 5-ാം തീയതി തിങ്കളാഴ്ച, 1099 മേടം 23-ാം തീയതി) അദ്ദേഹം ബ്രഹ്മസായൂജ്യത്താൽ വിലയം പ്രാപിച്ചു.

പുണ്യാത്മാവായ ശ്രീനാരായണ ഗുരുദേവൻ താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളിലാണു് സ്വാമികളുടെ മഹാസമാധിയെ പ്രകീർത്തിച്ചതു്.

സർവ്വജ്ഞഃ ഋഷിരുൽക്രാന്തഃ
സദ്ഗുരുഃ ശുകവർത്മനാ
ആഭാതി പരമവ്യോമ്നി
പരിപൂർണ്ണ കലാനിധിഃ

ലീലയാ കാലമധികം
നീത്വാന്തേ സമഹാപ്രഭുഃ
നിസ്സ്വം വപുഃസമുൽസൃജ്യ
സ്വം ബ്രഹ്മവപുരാസ്ഥിതഃ

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സ്വാമികളുടെ മഹാസമാധി, മലയാള ഭൂമിക്കു തന്നെ വലിയ ഒരു ആഘാതമായിരുന്നു. പ്രകൃതി സ്വയം ദുഃഖിച്ചു കണ്ണീരൊഴുക്കിയതു പോലെ, അതിഭയങ്കരിമായ ജ്വരമാരിയും അത്ഭുതപൂർവ്വമായ വെള്ളപ്പൊക്കവും കൊണ്ടു് കുറച്ചുകാലത്തേയ്ക്കു് കേരളം ആകമാനം ദുഃഖസമുദ്രത്തിൽ ആറാടി. ആ സംഭവത്തിനു ശേഷം എത്താണ്ടു് അരശതാബ്ദം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നും 'തൊണ്ണൂറ്റിയൊൻപതിലെ വെള്ളപ്പൊക്കം' ഒരു നടുക്കത്തോടുകൂടി മാത്രമേ മലയാളികൾക്കു് സ്മരിക്കാൻ കഴിയൂ.

സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട മഹാത്മാക്കൾ പലരും ഇന്നും കേരള ഭൂമിയെ അനുഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടു് നമ്മുടെ ഇടയിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ശ്രീ വിദ്യാനന്ദ തീർത്ഥപാദ സ്വാമികൾ (വാഴൂർ) ശ്രീ ആത്മദാസ് സ്വാമികൾ (കുറിച്ചി) ശ്രീ നിത്യചൈതന്യയതി (ശിവഗിരി) മുതലായവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവിധ ശിഷ്യന്മാരിലൂടെയുള്ള പ്രശിഷ്യന്മാരാകുന്നു.

സ്വാമിജിയുടെ ദിവ്യചരിതവും അപദാനങ്ങളും സന്ദേശവും ലോകാനുഗ്രഹപ്രദമായി സജ്ജനങ്ങളുടെ സ്മൃതിയിൽ ആചന്ദ്രതാരം നിലനിൽക്കട്ടെ.

"വിദ്യാധിരാജം മനസാസ്മരാമി
വിദ്യാധിരാജം സതതം നമാമി
വിദ്യാധിരാജം വിബുധം ഭജേഹം
വിദ്യാധിരാജം ശരണം വ്രജേഹം"
